

Ze waren met hun jeep over een smalle brandgang in het bos gereden, maar de auto was even geleden van de weg geschoten, een greppel in gedoken en over een jonge boom heen gehobbeld. En nu zaten Brandon Purdue en zijn jaargenoot Mike Kottke niet ver van de plek van het ongeluk samen op een rotsblok onder een enorme spar. Ze hadden een fles Captain Morgan Spiced Rum en een joint en lurkten om beurten aan de fles en de peuk. Zo hoog in de bergen werkten hun mobiele telefoons niet, en het begon donker te worden. Maar ze waren te dronken en te stoned om lopend op pad te gaan; het was minstens vijftien kilometer naar de dichtstbijzijnde verharde weg. Er was geen schijn van kans dat er iemand anders zou passeren over het pad dat zij hadden genomen op hun beschonken joyride – officieel was de brandgang afgesloten, dus ze hoorden hier helemaal niet te zijn. Er zat niets anders op, zei Brandon tegen zijn makker Mike, dan onder een boom blijven zitten en lam raken.

‘Hé, hier die peuk, laat wat voor mij over,’ riep Kottke schor, en hij stak zijn hand uit.

‘Leef je uit, makker.’ Purdue gaf de joint aan Kottke, die een trek nam terwijl hij Purdue de fles aanreikte.

‘Nee hè, hij is uit!’ beklagde Kottke zich, en met een misprijzende blik hield hij de joint op een armlengte van zich af.

Purdue gaf hem de aansteker aan, en foeterend over de aanwakkerende wind ging Kottke ermee in de weer. Na een tijd zag hij kans de peuk aan te steken, zodat hij zijn longen vol rook kon zuigen.

‘Het wordt anders best koud,’ zei Purdue, terwijl hij de plastic rumfles schuin hield.

‘Goed gezien, Einstein. We zitten hier drie kilometer boven zee-niveau.’ Kottke keek naar de joint. ‘Die is op.’ Hij mikte het laatste kleine peukje weg. ‘Heb je er nog een?’

‘Haal je hart op.’ Purdue zocht even in zijn rugzak en haalde er een

joekel van een joint uit, stak hem aan en hield hem zijn vriend voor. Sodeju, wat was hij high. De hoge bomen om hem heen wiegden in de wind, of misschien stonden ze wel stil en deinde het gewoon in zijn hoofd. Maar het werd met de minuut kouder. Het was Halloween, en het kon die nacht weleens gaan vriezen. Nee, het ging zéker vriezen. Ze konden niet in de jeep overnachten, want die hing op zijn zij in de greppel, de voorruit was gebroken en overal lag glas. Bovendien hing er een dieselgeur waardoor Purdue vermoedde dat er een tak door de tank heen gegaan was. Als ze probeerden de motor te starten om het wat warmer te krijgen, konden ze zichzelf wel opblazen.

Wat moesten ze doen? Als ze zich hier in de openlucht laveloos bleven zitten roken en drinken, voren ze dood. Dat was geen optie. Purdue verdrong die gedachte en nam nog een ferme slok rum. Daar warmde hij van op, zij het dan tijdelijk.

‘Voel je dat, Brandon?’ brulde Kottke.

Purdue kwam min of meer bij zijn positieven. ‘Wat?’

‘Regen. Ik voelde een druppel. Op mijn gezicht.’

Purdue nam nog een teug. En op dat moment voelde hij iets kouds op zijn wang.

Kottke greep zijn rugzak, haalde er een zaklamp uit en knipte die aan. Hij scheen ermee omhoog. ‘Het snéúwt!’

‘O god,’ kreunde Purdue. Sneeuw. Ja, natuurlijk. In de Manzanobergen op drieduizend meter. Eind oktober. Daar waren ze mooi klaar mee.

‘Hé,’ zei Kottke. ‘We moeten ergens gaan schuilen. Ik meen het.’

Purdue kreunde weer. Schuilen? Ze hadden geen tent, geen slaapzakken, niets behalve de dunne jacks die ze al aanhadden. Lag er een deken in de jeep? Hij wist het niet meer, maar hij dacht van niet.

‘Vuurtje maken?’ stelde hij uiteindelijk voor.

‘Daarmee houden we de sneeuw niet tegen. We moeten ergens, zeg maar, aan onderdak zien te komen.’

Nu voelde Purdue de koude sneeuwvlokken prikken op zijn gezicht. De wind wakkerde aan. Kottke stond op en keek bij het licht van de lantaarn om zich heen. Het terrein liep af naar een sparrenbos. Kottke hees zijn rugzak op zijn rug en deed een paar stappen naar voren, waarbij hij met zijn lamp naar links en rechts scheen.

‘Wat doe jij nou?’ vroeg Purdue.

‘Wat denk je? Kom op, overeind, dan gaan we op zoek naar een plek om te overnachten. Morgenochtend kunnen we terug.’

Purdue hees zich overeind en werd meteen duizelig. Achter Kottke aan liep hij half schuifelend, half struikelend de helling af naar het bos. Het werd nu rap kouder en de sneeuwvlokken wervelden om hen heen. In de diepte, heel ver weg, zag Purdue de lichtjes van South Valley oplossen in de steeds dichtere sneeuwval.

‘Hé, zie je die grote rotsen daar? Misschien kunnen we daar ergens onder schuilen.’ Het licht scheen in een ravijn dat er in Purdues ogen allesbehalve veelbelovend uitzag. De helling werd nog steiler. De vlakke bosbodem, bedekt met sparrennaalden, maakte plaats voor ruwe stenen en rotsblokken met hier en daar dicht struikgewas en blootliggende wortels. Het leek hem een ideale plek om al je botten te breken.

‘Ik weet niet, hoor,’ zei Purdue.

‘Kom op nou!’

Purdue volgde onwillig, en langzaam daalden ze af, het ravijn in. Er lag intussen een flinke laag sneeuw en het begon glad te worden. Purdue dwong zich goed te kijken waar hij zijn voeten neerzette, maar hij stond onvast op zijn benen en gleed aan de lopende band uit. Vloekend en tierend greep hij zich vast waar hij maar kon. Het zitvlak van zijn broek was doorweekt van de vele valpartijen.

De helling liep steil af naar de bodem van het ravijn, die vol lag met rotsblokken, overdekt met een laag verse sneeuw. Purdue had het gevoel dat hij in hoog tempo nuchter aan het worden was. ‘Daar ga ik echt niet naartoe,’ zei hij. ‘Het enige wat we daarmee bereiken is dat we op slag bevroren.’

‘Hé, kijk daar eens!’ riep Kottke, en hij wees.

Purdue keek. De lichtbundel priemde door de wervelende sneeuw heen en bescheen vaag de overkant van het ravijn. Een meter of drie van de bodem zagen ze een kleine, driehoekige opening – een grot.

‘Zie je dat?’ vroeg Kottke.

‘Daar passen wij nooit in, man,’ zei Purdue.

‘O nee? Moet jij eens opletten.’

Glibberend en glijdend daalden ze af naar de bodem van het ravijn en klommen aan de andere kant omhoog naar de opening van de grot.

Het steen bestond hier uit ruwe lava met ruimschoots houvast voor handen en voeten, en luttele minuten later stonden ze bij de ingang van de grot. Kottke scheen naar binnen met zijn lantaarn. Ze zagen een open ruimte – een grot met een zanderige bodem.

Kottke wrong zich de opening door, en Purdue kroop achter hem aan.

‘O, man!’ zei Kottke, nadat hij behoedzaam overeind gekrabbeld was. Hij hief zijn armen. ‘Dit is gááf, man! En ik heb het hier gevonden!’

Hij scheen om zich heen met zijn lantaarn. Het was, moest Purdue toegeven, een ideale schuilplaats: je kon er rechtop staan, al liep het dak naar achteren toe schuin af tot in een soort kruipruimte.

‘Ik bevries zowat,’ zei Kottke. ‘Weet je wat, we stoken een fikkie.’

‘Ja.’ Purdue keek achterom naar de ingang. Het ravijn had bezaaid gelegen met dode en omgevallen bomen en takken. Hij moest dus weer naar buiten.

‘Jij gaat naar buiten en dan geef je me het hout aan,’ zei Kottke.

Onwillig kroop Purdue de grot uit. Bij het licht van Kottkes lantaarn sprokkelde hij een armvol dikke en dunne takken en reikte die omhoog. Hij had geen handschoenen en zijn natte handen voelden aan als een stel ijsklompen, maar in minder dan geen tijd had hij een grote berg takken verzameld.

Purdue wurmde zich weer naar binnen terwijl Kottke het vuur aanmaakte. Het hout was weliswaar vochtig door de sneeuw, maar er waren droog gras en dor blad naar binnen gewaaid, en even later had hij een vuurtje. De rook verdween door een spleet bij de voorkant van de grot. Het was zo goed als perfect – een wonder.

Purdue warmde zijn handen bij de vlammen. ‘Heb je nog een peuk voor ons? Na al dat werk kan ik wel iets gebruiken.’

‘Komt eraan.’ Kottke ritste zijn rugzak open en haalde er nog een plastic fles rum uit, een potje met een paar knoppen, een handmolentje, wat vloeitjes en een KitKat, een Snickers, een zakje M&M’s Pinda en een grote bus Pringles.

‘Zo, jij bent er klaar voor.’

‘Als ik wiet inpak, gaat er ook eten mee. Standaard.’

Purdue greep de nieuwe fles, draaide de dop los en nam een grote slok in de hoop dat warme gevoel terug te vinden dat hij had gehad

vlak voordat het begon te sneeuwen. Kottke stopte intussen een knop in het molentje en gaf daar een flinke zwengel aan. De geur van de wiet dwarrelde door de lucht. Daarna draaide hij een vette joint.

Het vuur gaf intussen zoveel warmte af dat Purdue zijn jasje openritste. Hij nam nog een slok. Zijn hoofd begon weer prettig te tolleren, hij had het warm en ze hadden een grot gevonden. Buiten joelde de wind en sneeuwde het. Morgen werd natuurlijk een ramp, maar dat was morgen, en voorlopig zaten ze veilig onder dak en werden ze high.

‘Woehoe, dit is het betere leven!’ zei Kottke terwijl hij de joint aanstak. Rum en peuk wisselden van hand en Purdue inhaleerde een eerste en tweede maal, en toen nog eens.

‘Hé, moet je daar kijken!’ riep Kottke.

Purdue draaide zich om en zag waarnaar Kottke stond te wijzen. De grot eindigde in een smalle punt, en vlak voor die punt zag hij bij het licht van de vlammen een aantal figuren in de wand gekrast staan. Petrogliefen.

Purdue kneep zijn ogen samen en tuurde. In het schijnsel zag hij een spiraal, een aantal gezichten, een zigzaggende pijl, een vogel en iemand met een bochel die op een fluit speelde. Halloween. Ondanks zijn roes voelde hij zich uitgerekend op deze avond niet helemaal op zijn gemak.

Maar Kottke zat nergens mee. Hij pakte een steen en zei: ‘Twee punten als ik die spiraal raak.’ Hij mikte en miste, en trof een van de gezichten. ‘Drie punten!’

‘Nul punten,’ reageerde Purdue, vastbesloten zich niet te laten kennen. Hij raapte zelf een steen op en zei: ‘Vijf punten voor de vogel.’ Hij gooide de steen en trof de vogel vol in het midden, zodat er een splinter van het steen af schoot. ‘Yes! Vijf punten!’

Kottke pakte een grotere steen. ‘Dit wordt een tienpunter.’ Hij mikte op de spiraal en met een klap trof hij de grotwand. Er raakten een paar stukjes grind los uit het dak van de grot. ‘Tien punten!’

Dat liet Purdue niet op zich zitten, en hij begon een grotere steen los te wrikken. Toen deed hij een stap in de richting van de achterwand.

‘Hé, je speelt vals!’

‘Om de dooie dood niet.’ Hij mikte de steen naar de vogel. Er klonk een holle dreun. Nu kwam er een reeks grotere stenen uit de zoldering vallen. ‘Vijftien punten!’ riep hij bulderend van het lachen.

‘Vijftien punten, écht niet.’ Kottke werkte een nog grotere steen los, zo zwaar dat hij hem amper torsen kon, schuifelde ermee naar de achterwand en ramde hem tegen de fluitist aan. De stenen wand werd zo hard getroffen dat hij even bewoog, en plotseling klonk er een gekraak vanuit de zoldering. Met een schelle kreet deinsde Kottke achteruit, terwijl het losgeraakte stenen en rotsblokken regende en er een stofwolk oprees. Kottkes schedel bleef ternauwernood gespaard, maar hij viel hysterisch lachend in het stroompje zand dat neersijpelde na de kleine lawine.

‘En nou ophouden,’ zei Purdue. ‘Ik heb geen zin hier levend begraven te worden.’

Kottke bleef lachen. Purdue ging weer zitten en nam nog een slok rum. De fles was bijna leeg. God, hoeveel had hij wel niet op? Even vergat hij waar hij was en bleef op zijn rug liggen kijken naar het lichtspel van de vlammen op de zoldering, niet in staat zijn rondtollende gedachten op een rijtje te zetten. Weer hoorde hij iemand hysterisch lachen – was hij dat, of Kottke? Het gelach veranderde in het geluid van braken, maar intussen was hij zo moe dat het hem niets meer uitmaakte. Hij wilde maar één ding: zijn ogen dichtdoen en slapen. Als hij het maar niet zo vreselijk koud had. Hij zag kans dichterbij het vuur toe te kruipen, waar hij weer in het zand ging liggen en probeerde een zacht plekje te vinden. Maar er zaten bulten in de ondergrond en hij bleef maar wroeten en woelen. Er prikte iets in zijn rug, net op de plek waar hij het lekkerst lag.

Opnieuw hoorde hij iemand kokhalzen – Kottke lag weer te kotsen. Hij rolde zich op zijn buik en stak zijn hand in het zand om het ding weg te duwen dat in zijn rug priemde. Terwijl hij daarmee bezig was, zag hij dat het geen steen was, zoals hij vermoed had, maar iets lichtbruins, iets wat glad aanvoelde, een soort koepel. Hoewel alles om hem heen draaide en hij amper recht uit zijn ogen kon kijken, zag hij al vegend en duwend twee donkere holtes verschijnen, en even later een rij grijnzende tanden en een bosje gevlochten haar dat nog vastzat aan een stuk verdroogd weefsel.

‘Holy shit!’ schreeuwde Purdue. ‘Er ligt hier een dooie!’ Met handen en voeten wurmde hij zich weg van het ding dat hem met zijn zwarte oogholtes en glimmende tanden vanuit het zand lag aan te staren. ‘Mike! Mike!’

Maar Kottke lag languit aan de andere kant van het vuur, volledig buiten kennis; zijn overhemd zat onder de kots.

Purdue probeerde overeind te komen maar zag geen kans zijn evenwicht te bewaren. Op zijn zitvlak werkte hij zich naar de achterkant van de grot, waarbij hij zich met zijn voeten afzette tegen de grond. Toen hij dan eindelijk zo ver mogelijk van het ding vandaan zat, liet hij zich op zijn zij zakken en rolde zich op in foetushouding. Hij kneep zijn ogen stijf dicht in de hoop dat alles zou verdwijnen, dat het gewoon een nachtmerrie was. Zijn benevelde brein zonk weg in bewusteloosheid.

Special agent Corinne Swanson bleef staan bij het bureau van de secretaris, vlak voor de deur – de gesloten deur – van de leidinggevende van de FBI-vestiging in Albuquerque. De man keek naar haar op.

‘U kunt naar binnen,’ zei hij, en hij drukte op een knop van de terminal op zijn bureau.

Met een licht angstig gevoel greep Corrie de deurklink beet. Haar laatste grote onderzoek was bijna vier maanden geleden. Daarbij was het gegaan om, onder meer, de moord op Hale Morwood, de senior agent die haar mentor was geweest sinds ze een jaar geleden in Albuquerque was aangekomen. Ze had zijn dood nog steeds niet verwerkt. Er ging geen dag voorbij of er was wel iets waardoor ze moest denken aan agent Morwood: een doffe, aanhoudende pijn die geen moment afliet. Corrie bracht niet snel respect op voor mensen en het duurde nog langer voordat ze iemand vertrouwde; maar Morwood had ze zowel gerespecteerd als vertrouwd.

Haar laatste grote onderzoek. De afgelopen vier maanden had ze voor allerhande onderzoekscommissies gestaan, eindeloze reeksen vragen beantwoord en een trits leugendetectortests ondergaan. De reactie van haar superieuren mocht geen verbazing wekken, gezien de waanzin van die hele zaak. Ze had het onderzoek tot een geslaagd einde gebracht, zij het op onorthodoxe wijze... Maar zodra het allemaal voorbij was, hadden ze vrijwel het gehele project geheim verklaard. Het had even geduurd voordat Corrie beseftte dat ze dus geen openlijke erkenning zou krijgen en dat er geen kans was op een positieve aantekening in haar dossier. Erger nog vond ze het dat haar leidinggevende haar tot nu toe geen nieuwe mentor had toegewezen – want technisch gesproken was ze nog in opleiding – en dat hij haar geen noemenswaardig nieuw onderzoek had gegeven. Dit was geen straf – dan had ze het echt wel gehoord –, maar Garcia had haar op onbeduidende, risicoloze

zaken gezet: bewaking, dat soort dingen. Ze vroeg zich af of ze onder een soort clandestiene observatie stond.

Ze zette die gedachte van zich af en ging het kantoor binnen.

Julio Garcia stond op achter zijn bureau en stak zijn hand naar haar uit. Het was al een tijd geleden dat ze bij hem op kantoor was geweest, maar alles zag er nog exact hetzelfde uit. Het enige wat ooit enig verschil leek te maken was de verkeersdrukte op de snelweg waarop hij uitkeek.

‘Agent Swanson,’ zei hij. ‘Fijn dat u kon komen. Gaat u zitten.’

Als altijd was ze verbaasd dat zo’n kleerkast van een man zo’n milde manier van doen had. Ze ging aan de andere kant van het bureau zitten en hij nam plaats in zijn eigen stoel. Hij trok een map naar zich toe, sloeg die open en bestudeerde hem.

‘Zo, Corinne,’ zei hij zonder op te kijken. ‘Wat zou je ervan vinden weer eens in het diepe te duiken?’

‘Graag, sir,’ zei ze, bijna struikelend over haar woorden, zo dankbaar was ze.

Hij knikte en keek naar haar op. Zoals gebruikelijk glimlachte of fronste hij niet; hij nam haar simpelweg op met zijn bruine ogen. ‘In dat geval wil ik je graag voorstellen aan je nieuwe mentor.’

‘Mijn nieuwe mentor? Graag.’ Was Garcia soms van plan haar zelf onder zijn hoede te nemen? Maar nee – hij drukte op de knop van zijn telefoon en de deur ging open. Er stapte een magere man van middelbare leeftijd naar binnen.

‘Agent Swanson, dit is toezichhoudend special agent Clay Sharp.’

Ze stond op. De man stak zijn hand uit en ze gaf hem een korte handdruk. Zijn huid was koel, zijn greep stevig maar niet overdreven – bij sommige agenten leek het wel of ze probeerden je knokkels te verbrijzelen. Agent Sharp was van gemiddeld postuur, ergens achter in de veertig en met een slaperige blik. Hij was knap, met fraaie gelaats-trekken en onberispelijk gekleed; zijn pak was weliswaar het door de FBI voorgeschreven donkerblauw, maar had een betere snit dan ze bij het merendeel van haar collega’s zag, perfect op maat voor een rank en atletisch figuur. Daarbij droeg hij een strak geknoopte, dure zijden das. In plaats van een militair aandoend gemillimeterde haardos of de standaard zipscheiding droeg Sharp zijn lange, bruine haar glad achter-

overgekamd. Al met al wekte hij de indruk iemand te zijn die op zijn verschijning lette zonder slaafs de FBI-voorschriften te volgen. Corrie wist nog niet wat ze hiervan denken moest.

Ze had Sharp af en toe zien rondlopen, maar had nog nooit met hem te maken gehad. Hij was kalm en ietwat raadselachtig, en zijn collega's leken hem te bejegenen met een combinatie van respect en terughoudendheid. Ze had de indruk gekregen dat hij een soort bikkel was: kortaf, no-nonsense, ongeduldig en capabel.

'Agent Sharp heeft toegezegd de rest van uw leerperiode uw mentor te zijn,' zei Garcia energiek. 'Aangezien hij nog nooit iemands mentor is geweest en aangezien u weer langzaam moet wennen, Swanson, wordt uw eerste onderzoek een simpele zaak.' Hij sloeg de map dicht en stak hem naar hen beiden uit – het was onduidelijk naar wie precies. Sharp gebaarde dat zij hem moest aannemen, niet hij. Ze deed het, en waardeerde het gebaar.

'Gisteravond,' vertelde Garcia, 'zijn twee studenten vast komen te zitten in een sneeuwstorm in het Manzanogebergte. Ze zochten een goed heenkomen in een grot – waar ze even later een stoffelijk overschot aantroffen.'

'Prehistorisch of historisch?' vroeg Corrie.

'Dat gaat u samen uitzoeken. Het verhaal van die twee knapen was niet bijzonder coherent.'

'Het kan dus gaan om een authentiek inheems Amerikaans graf,' zei Sharp rustig en met een accent dat Corrie niet goed plaatsen kon. 'Of,' – en hij zweeg even – 'iets... interessanter?'

'Precies,' antwoordde Garcia.

Corrie kreeg de indruk dat Sharps opmerking een bijklank had die Garcia wel begreep, maar zij niet. Ze wierp een blik op Sharp. Zijn gespikkelde lichtbruine ogen – eerder barnsteenkleurig dan groen in het late namiddaglicht – stonden nog lomer dan voorheen. Hoe slaperiger hij uit zijn ogen keek, dacht ze, des te alerter was hij waarschijnlijk.

'En zo te zien was er ook sprake van vandalisme,' voegde Garcia daaraan toe. 'Misschien moet er een aanklacht komen – maar dat is dan goddank niet ons probleem.'

Sharp knikte traag. Hij keek naar het dossier in Corries hand, waar-

aan een adreskaartje was vastgemaakt. Daarna richtte hij zijn blik op haar. 'Zullen we dan maar, agent Swanson?'

'Ja, natuurlijk.' Op weg naar de deur bleef ze even staan en keek om naar agent Garcia. 'Dank u, sir.'

Haar leidinggevende beantwoordde haar blik, terwijl hij met een hand peinzend over zijn kin streek. 'Goede jacht,' zei hij.